

ARANYTOROK

Kell egy ember, ki a szirupos dalt előadja,
ki a csobogó értelemben hamisan nyekereg,
tengeri tehénként bőgve kéjmámorban hempereg;
a zokogás mindazt átítatja,
mi bősz égi csatlósként körbevesz:
szeméremtest, nyaralás, jeggyűrűk...
az érzelem rugós késként belénk üt,
jó volt, mikor tévelyegtünk?
Mevágtak minket, csórók voltunk talán?
Sóban dúskálva, egyetértésben,
lélekben egy szomsziget partján heverészünk éppen,
üres palackposta a hullámok taraján.
Kell egy ember, ki dalnokként fellép.
Felkavar, meg ilyenek. A nyomor ebben leli kedvét.

¹ Hans Brinkmann 1956-ban született az akkori kelet-németországi Freibergben. Múzeológia szakot tanult a Lipcsei Egyetemen, majd a múzeumkultúrájáról híres Hinterglau Várban dolgozott. Egy ideig Karl-Marx-Stadt város könyvtárában alkalmazott. 1976 óta rendszeresen publikál irodalmi folyóiratokban, kiállítási katalógusokban, antológiákban. Eddig tizenhárom irodalmi műve jelent meg, legtöbbjük az Eichenspinner Kiadónál. Jelenleg Chemnitzben él, ahol művészeti kritikusként is tevékeny. Az itt közölt versek a *Schlummernde Hunde*. (Szendergő kutyák, Eichenspinner Verlag, Chemnitz 2006) valamint a *knicken!* (letörni!, Eichenspinner Verlag, Chemnitz 2009), verskötetekben jelentek meg. A prózai alkotás a *Milchmädchen, rechne dich!* (Tejes lány, bosszuld meg magad!, Eichenspinner Verlag, Chemnitz 2009) elbeszéléskötetéből származik. A verseket Csörgő Viktória és Kovács Ildikó Eszter, az elbeszélést Tibold Katalin fordította.

14 FELEIM

Zombik, vámpírok, lemúrok.
Hozzájuk tartozom, sejtem.
Eleven holtakként pislogók.
Zörögnek alkatukhoz mérten.
Szemünkbe port hintő mesterek.
Kocsiszám elhordott szeméthegey,
mely alatt értelmünk megreked.
Kétes alakok, gyanús egyének.

Pörögtök a dalomat hallva?
Együtt őrizzük a disznót?
Miféle kultúrák harca?
Nektek is van? Vagy vicc volt?

A ház, mely előtt seprűnk seper,
hát bizony, kártya-lak.
De ha kezünkben több jó lap hever,
a helyzet mást mutat.

Zsemlécskéink sütögetjük,
megosztani bizony jó volna,
és nem esne le aranygyűrűnk,
ha magára mindenki gondolna.

S szeretetnek a veszélyben
mutatkozik meg a határa.
Nehéz helyzet ez, Luise.
Nem szánthat mindenki a maga javára.

De ott, hol bevett a seprés
s a küszöbön nyomor porzik
mindig is otthon voltunk mi.-
S jaj annak, ki haza nem ide tér.

16 HIVATALOS VÉGZÉS

Lefűrészelt csövű
életem
elkövetés fegyvereként
kizárva...

Kó a szívemről?
Hagyjam legördülni?
Inkább ne
a kezembe.

Jobb lenne, ha nem
hagynám leesni.
A lábamra,
inkább ne.

RIZS KÍNÁBAN

17

Ebben a korban
legfeljebb fel-
találjuk újra önmagunk:
kerékpár leszünk
vagy nyeregbe lendülünk nyomban.
A kérdés csak az
ebben a korban:
fennmaradunk
vagy eldőlnünk?
Mint egy zsák
rizs valahol Kínában.

18 HÉTVÉGE

Szabadidős multság az emberi méltóság!
Szánjatok egy hétvégét tiszteletére.
Ki kenyeret könnyei közt soha nem csócsált,
tudja, mely íz való kedvére?
Ki akarja, tudni fogja. Az ár tarol.
Kapjatok rajta, mondom én! Elő a kínálattal
mobbing, ranking, szociális halál
örök jege alól.
Minden lépéssel megérdemeltétek
hogy, foglyul ejtve vagy kiékelve,
kínlódás nélkül éljetek. Magatokkal mind vigyétek.
Nyugalmat is adnak annak, ki érte jön sietve.
És sietni kell. A szerencse szűkre szabott
s rátok hozza ismét a gyalázatot.

(Fordította: Csörgő Viktória és Kovács Ildikó Eszter)